

hel; spreek mij niet van den hemel! En echter zou ik dáár willen komen waar Jezus is, want ik denk altijd aan Hem, en hoe Hij gestorven is om zondaren zalig te maken."

Daarop hief Laurens zijne handen op en zeide met geestdrift: „Hoe! denkt gij altijd aan Hem? maar weet gij, dat wanneer gij altijd aan Hem denkt, Hij niet verre van u is! Ik ook, ik dacht altijd aan Hem, en ik dacht op zekeren dag, dat ik op den Kruisberg stond, op de plek zelf, waar Hij gekruisigd werd. Ik viel ter aarde aan den voet van het kruis, hetwelk ik met mijne armen omvatte, en ik dacht dat ik zijn bloed langzaam op mij voelde neêdruppelen, en van dat oogenblik af veranderde alles voor mij. Ik was zóó gelukkig, dat ik uitriep: O mijn Heiland! mijn Heiland! Eere zij mijn Zaligmaker en mijn God!" Bij het vernemen der woorden van Laurens knielde Jozef neder; hij bedekte zijn gerimpeld gelaat met zijne vermagerde handen, en de weinige lange witte haren waren tussehen zijne vingers zichtbaar. Met eene benaauwde stem riep hij uit: „O mijn God, mijn God! Zou er voor mij genade zijn te vinden, genade voor mij? Bidt voor mij! o bidt toch voor mij!" Wij knielden neder, Laurens en ik, en ik zeide hem zacht om voor Jozef te bidden.

Ik heb menigmaal opmerkelijke gebeden uit den mond van eenvoudige en ongeleerde menschen gehoord, maar nooit hoorde ik een gebed zoo als Laurens voor de behoudenis van zijn armen bejaarden broeder ten hemel zond. Na een kort stilzwijgen begon hij: „Almagtige God! Gij ziet dat wij met ons driën te zamen op deze steenen liggen neêrgekniel; twee zijn reeds bekeerd, en de andere zou het gaarne willen zijn. Gij hebt veel kwaads van mij aanschouwd toen Gij mij uitreddet, en nu ziet Gij een dergelijke voor U. Maar Gij hebt mij kunnen redden, en Gij zult ook wel vader Jozef kunnen redden. Ik geloof dat hij op het punt staat van gered te worden, maar hij zelf kan het niet gelooven; hij zal het toch gelooven, als hij niet weder bederft wat er nu met hem geschiedt; want zij die Jezus liefhebben komen nooit in de verdoemenis. O Heer! doe voor hem wat Gij voor mij hebt gedaan."

„Bid gij nu voor mij," zeide hij, „want gij zijt het meer gewoon te doen dan ik!"

Maar Jozef begon zelf; want hij kon zich niet langer inhouden. Al snikkende en het hart vol berouw beledde hij zijne zonden. Hij betreurde zijn vroeger leven. Hij eindigde met deze woorden: „O mijn God, indien Gij mij niet vergeeft, blijft er voor mij geen kans meer overig om behouden te worden, en ik zal zóó zeker verloren gaan, als dat ik geboren ben. Dat zou toch ál te smartelijk zijn, en ik wil mij geheel aan U overgeven. Gij hebt dien anderen ouden man gered; wellicht kunt Gij mij ook redden! Jezus Christus is evenzeer voor mij als voor hem gestorven, en ik wil mij geheel aan Hem overgeven. Indien Hij mij kan redden, dan zal Hij het doen, want zoo lang ik leef, geef ik die hoop niet op."

Heden, den 29sten September 1862, ontmoette ik Jozef op straat. Zoo als gewoonlijk vroeg ik hem hoe het hem ging, en kreeg ten antwoord: „God zij geloofd! ik geniet thans door de liefde van mijnen Zaligmaker Jezus Christus volkomen vrede! O hoe lief heb ik God! en ik ben verzekerd dat Hij mij ook liefheeft, en ik zal niet lang meer zijn zonder Hem te zien. Laurens heeft zoo even met mij gebeden, en wij waren beiden zeer gelukkig! Welk een wonder dat twee zulke oude zondaren als wij zijn op het einde van hun leven konden gered worden!"

A. F.

ANTONIS VAN UTENHOVE.

EEN WATERGEUS.

Hij was een Gentenaar, uit eene edele en zeer godvruchtige familie. Zijn broeder Jan is in Engeland uitgeweken. Hij dient er de nederlandsche gereformeerde gemeente te Londen als ouderling. Voor deze heeft hij een Psalmbundel berijmd, ten gebruike bij den openbaren godsdienst.

Nog een andere broeder wenscht mede naar Engeland de woede van Alva te ontkomen. Te Oostende gaat hij daartoe, met nog eenige Gentenaren, aan boord van eene visschersschuit. De schuit raakt aan het eind der haven aan den grond. De Spanjaarden worden het gewaar. Zij komen om ze allen gevangen te nemen. Van Utenhove weet wat lot hem te wachten staat, en kiest den dood door in zee te springen.

Onze Antonis had zich bij de Watergeuzen gevoegd en deelgenomen

aan de inneming van den Briel. In October van hetzelfde jaar valt hij echter den Spanjaarden in handen. Aan hem zal Alva zijn wrok koelen. Hoor, op welk een wijze:

Van Utenhove is te Brussel in de gevangenis. Alva doet een ijzeren paal plaats in midden op de groote markt. Aan zijne lendenen wordt een ijzeren band bevestigd, en daaraan eene keten van eenige meters lang, die aan den paal is vastgemaakt. Daarop wordt een ring van stroo, takken en bosschen aangebragt en door vuur ontstoken. Nu stond de ongelukkigemartelaar in een kring van vuur, dat hem niet aantasten kon. Levend werd hij, „den Spanjaarden tot tijdverdrif," gebraden.

„Hij bewoog zich rond den paal als een arm beest, de lucht met zijn gekerm vervullende," zegt de geschiedenis.

De steenen harten der soldaten worden door zijn lijden vermurwd. Een der hellebaardiers kon 't niet langer aanzien. Hij doorstakt hem met zijn zwaard, „zeer ten ondanke van den Hertog."

(Het Oosten.)

WAT KAN U HET KERKGAAN HELPEN?

De heer K..., die een buitengoedje nabij W... bewoonde, had de gewoonte 's morgens vroegtijdig eene wandeling te doen. — Op zekeren maandag morgen kuierde hij langs eene bleekkerij, waar eene vrouw bezig was linnen te begieten.

„Wel Klaartje moei," vroeg hij, „ben je gisteren ook in de kerk geweest?" — „Wel zeker, mijnheer," was het antwoord. „Wat heeft Dominé dan al zoo gepredikt? Heb je daar ook nog iets van onthouden?" — „Veel kon zij hierop niet antwoorden en met moeite zich den tekst herinneren. „Wat helpt je dan uw kerkgaan, Klaartje, als je alles zoo dadelijk weer vergeet?" — „Ja, mijnheer, wat zal ik daarop zeggen. Maar zie eens naar dat linnen op het bleekveld, zoodra ik het water er op giet, is de zon dadelijk klaar het weer op te slorpen en desnietteenstaande heb ik, hoe meer water er op komt, hoe meer de zon het linnen droogt, toch niet te vergeefs gewerkt, om reden het al witter en witter wordt. En nu denk ik zoo in mijne eenvoudigheid: Als ik alles wat ik hoor al niet begrijp en onthoud, iets blijft er toch, al is het een enkel woord, daar ik later nog eens over denk, in het geheugen zitten, en dat doet mij goed en verkwikt mij; daarom ga ik ter kerk. Want zou de Heer, wien ik dagelijks bid, die immers den minsten zaadkorrel doet ontkwelen, ook in mij het goede niet bewaren? Zou Hij, die mijne zorgen voor het linnen door zijnen zegen bekroont, ook mijne ziel niet zuiveren door het vergoten bloed van zijnen geliefden Zoon? Neen, neen, mijnheer, Hij laat mij niet ledig henen gaan." — Diep getroffen door deze eenvoudige hartelijke woorden reikte de heer K. de opregte vrouw de hand, en vervolgde in gedachten verzonken zijne wandeling. En wat dankt u, lezer, zouden zij die het meest van eene leerrede, hoe schitterend die ook zij, onthouden, er wel altijd het regte nut van hebben voor hun eeuwig heil?

H. N. v. T.

EEN MIDDEL OM DE MENSCHEN IN DE KERK TE HOUDEN.

De Swiss Times deel het volgende mede: Een predikant ontving bezoek van een ambtgenoot en klaagde dezen zijn nood over de gewoonte van de gemeentenaren om de kerk te verlaten vóór de preek geëindigd was. „Dat zou mij niet gebeuren," zeide de gast. De predikant, die wist dat hij met geen Cicero te doen had, beweerde het tegendeel, en eindelijk werd besloten dat den volgenden zondag de proef zou genomen worden. Toen de gast des zondags den kansel beklommen had, zeide hij: „Broeders en zusters, mijne toespraak is in twee deelen gesplitst, het eerste voor de goddeloosen, het tweede voor de regtvaardigen. Laat ons beginnen met het eerste." Dit deel was het kortste en eindigde met den volgenden zin: „Nu, gij zondaren, die vloekt en met het heilige spot, die vol zonde en zonder berouw zijt, ik heb met u afgehandeld, staat op en verlaat het huis des Heeren, want mijn tweede deel is uitsluitend voor de reinen van harte."

Niemand verroerde zich vóór dat het amen gesproken was. Het waren allen vromen.